

هامون

تارنمای جامعه مدنی جنوب ایران

سینما پارادیزو

رضا شبانکاره، 2013 · Thursday, August 1st

توضیح پرونده ی سینمایی “هامون”

پرونده ای در باب فیلم های سینمایی محبوب از دید فعالان هنری و جامعه مدنی استان بوشهر

“سینما؛ امتداد بینایی و چشم انسان مدرن است.”

(تاریخ سینمای بوشهر/ حمید موذنی)

چشم و نگاه خیره در زندگی انسان مدرن، به امری به شدت حیاتی و هستی شناسانه مبدل شده آنچنان که همواره برای شناخت خود و دیگری باید از دریچه و چشم انداز عینک ها و عدسی ها به جهان بنگریم. جهان مدرن چیزی جز تکثیر عینک ها و عدسی ها نیست. در قرن بیستم، همه آن پیشرفت ها و بازانندیشی ها به چیزی استحاله یافت که واقعیت را بازنمایی می کرد و درون خود واقعیتی را بازنموده می کرد که زاده ی رویاها و خیالیافی های انسانها بود، انسانهایی که می خواستند از تکرار ابدی رنج که در جهان مدرن منتشر بود، گامی جلوتر بردارند و خود را به دست جهانی بسپارند که امید را به ارمغان بیاورد. سینما به مثابه ی چشمی برای انسان مدرن جا زده شد که می توانست لحظه ای تماشای را درون فضای تاریک سالن سینما مجذوب خودش کند و به طور موقت جهانی جدید را براساس رویاهایش، برای او بازآفرینی نماید. سینما پایه پای انسان مدرن به پیش آمده و همه آن تلخی ها، شادی ها، مصائب و دشواری های زیست مدنی را در خود بازتاب داده است. هنر/ صنعت سینما به وجه و ساحتی پایدار و دایمی از شخصیت انسان مدرن مبدل گردیده است.

سینما، این پدیده ی فلسفی- هنری، به مثابه آینه یی تمام نما عمل کرده و تصویری شفاف و واقعی از زندگی انسان مدرن آرایه می دهد. سینما با تکیه بر ذات روایتگر خود با ارائه قصه هایی متنوع، سرگذشت بشر را به شکلی عریان پیش چشم اش می نمایاند. در این جا قصه به مثابه ی نوعی ارتباط اجتماعی نمود پیدا می کند که از آن برای انتقال پیام به دیگری به کار گرفته می شود.

از همین رو شورای نویسندگان “هامون” را بر آن داشت که به راه اندازی پرونده ای اقدام نمایند که در آن سینما را به مثابه ی وجهی ضروری برای زیستن در جامعه مدنی مفروض دارد. و از معبر این فرضیه، آنچه که برآمد، حاکی از آن بود که همه نشانه ها بر وجود سبک زندگی ای دلالت داشت که سینما و فیلم سینمایی به مولفه ای حیاتی و ضروری برای زیستن در جهان مدرن مبدل گردیده است.

نقش حیاتی سینما در جامعه مدنی، آن چنان در فرآیند عملکردهای دلالت بخش “هامون” برجسته شد که ناگزیر از آن شدیم که در پرونده ای مخصوص به این امر از میانجی معرفی فیلم های محبوب نویسندگان پرداخته شود. آنچه که در تحلیل نهایی همه فیلم های این پرونده به چشم می خورد، توجه نویسندگان به امر مسخ شدگی و زوال انسان مدرن از میانجی سینما در قرن بیستم بود، که اغلب تحلیل ها به بیان این رنج و عذاب سزیف وار انسان مدرن پرداخته بودند، و آن چه که در پیش روی شورای نویسندگان “هامون” در فراروی از این “مکافات” جهان مدرن خودنمایی می کند، همانا بازگشت به عرصه عمومی و استفاده از عقلانیت گفت وگویی هست که زیربنای هنر / صنعت سینما را بر ساخته نموده است. از همین روی می شود به “سینماپارادیزو” وارد شد و جهان را بر اساس آن رویاها و تخیلاتی بنا نهاد که از معبر جامعه مدنی و عقلانیت انتقادی / گفت وگویی گذر کرده باشند؛ آنچنان که می توان از میانجی سینما، راهی به رهایی جست.

سینما ضمن آرایه سبک های مختلف زندگی، انسان را به تماشای سبک های زندگی هم نوعانش نیز دعوت کرد. در این روایتگری، بشر توانست ضمن مشاهده ی ویرانی ها و در مقیاسی بزرگتر «زندگی» دیگر انسان

ها، راه نجاتش را بیابد. « امید و ارتباط اجتماعی. »
 بدون شک راه رسیدن به منجی - امید و ارتباط اجتماعی - از «جامعه مدنی» می گذرد و سینما بی نهایت بر آن
 تاکید می ورزد. این جاست که ضرورت رفتن به سینما برای انسان مدرن بیش از پیش آشکار می شود.
 عنوان یادداشت، نام فیلم سینمایی مشهوری به کارگردانی جوزپه تورناتوره می باشد.

“شورای نویسندگان هامون”

This entry was posted on Thursday, August 1st, 2013 at 1:54 am and is filed under
 هامون, مطبوعه هامون, جامعه مدنی, فرهنگ مدنی, اقتصاد فرهنگی, اندیشه فرهنگی, اندیشه مدنی, بیانیه هامون,
 تاریخ فرهنگی, جغرافیای فرهنگی, جوانان و نوجوانان, حقوق فرهنگی, زندگی روزمره, سبک زندگی, سیاست
 فرهنگی, صلح و مدارا, مقاله و یادداشت, هفته نامه بیرمی, هنر
 You can follow any responses to this entry through the [Comments \(RSS\)](#) feed. Both
 comments and pings are currently closed.